

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ľuboša Szigetiho v právnej veci žalobcu **Mgr. R. K.** bytom v P., L. X. *zastúpeného JUDr. L. L., advokátom, so sídlom v P., H. X.*, proti žalovaným: 1. **M.** so sídlom v B., P. X., 2. P. so sídlom v B., R. X., 3. V. so sídlom v B., Z. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1. č. p.: KM-130/PK-2006 z 27. októbra 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 475/2006-26 z 11. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 475/2006-26 z 11. októbra 2007 **p o t v r d z u j e .**

Konanie voči žalovaným 2. a 3. **z a s t a v u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1. (ďalej len „žalovaný“) č. p.: KM-130/PK-2006 z 27.10.2006, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdený Personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva PZ v Prešove č. 90 zo 7.8.2006, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej

informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru správne orgány oboch stupňov postupovali v správnom konaní v súlade so zákonom, keďže z vykonaného dokazovania v danej veci bolo jednoznačne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, tak, ako je uvedené v rozsudku Okresného súdu v Prešove č. 4T 68/95. Konštatoval, že konanie, ktorého sa žalobca dopustil, je v rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, a preto správne orgány vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu správne kvalifikovali jeho konanie ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy. Poukázal na to, že žalobca svojím konaním narušil vážnosť Policajného zboru Slovenskej republiky a ohrozil jeho dôveru. Krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav, bolo dostatočne preukázané protiprávne konanie žalobcu, ako i to, že jeho pôsobenie v policajnom zbore by bolo v rozpore so záujmami spoločnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd rozsudok zruší a žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávny, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru žalobcu prvostupňový súd zaujal po vykonanom dokazovaní nesprávny právny záver. Poukázal na to, že dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru bolo právoplatné odsúdenie pre úmyselný trestný čin, avšak prvostupňový súd poukazoval v dôvodoch svojho rozsudku na porušenie služobnej prísahy resp. služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, nezaoberajúc sa argumentmi uvádzanými v žalobe. Žalobca uviedol, že nepopiera, že bol právoplatne odsúdený pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a § 221 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 20 000 Sk, avšak poukázal na to, že peňažný trest zaplatil pred rozhodnutím o prepustení zo služobného pomeru a zaplatením peňažného trestu sa trest zahladzuje, na základe čoho sa na páchatel'a má hľadieť, ako keby odsúdený nebol. Mal preto za to, že riaditeľ krajského riaditeľstva PZ mal pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru na túto skutočnosť prihliadnúť a nemohol na žalobcu hľadieť ako na odsúdeného. Iný dôvod prepustenia zo služobného pomeru uvedený v personálnom rozkaze nebol a rozširovať dôvody jeho prepustenia už nie je možné. Z uvedených dôvodov považoval žalobca rozsudok súdu za nezákonný. Bol toho názoru, že ak sa v Trestnom zákone uvádza, že po zahladení odsúdenia sa na páchatel'a hľadí, ako keby odsúdený nebol, nemôže sa v správnom konaní

ako dôvod prepustenia zo služobného pomeru použiť právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin, lebo na toto odsúdenie sa zo zákona nemôže prihliadať.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť, nakoľko krajský súd zistil v predmetnej veci skutkový stav v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie a na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že sa na neho malo hľadiť, ako keby odsúdený nebol, pretože pri rozhodovaní o jeho zotrvaní v služobnom pomere príslušníka policajného zboru sa nadriadený i odvolací orgán riadili podľa zákona č. 73/1998 Z. z., a nie podľa ustanovení Trestného zákona, pričom ide o dve samostatné konania. Bol toho názoru, že zásada prezumpcie nevinny v danom prípade nebola porušená. Táto zásada sa musí uplatňovať v jednotlivých konaniach a vyhodnocovať podľa toho právneho predpisu, podľa ktorého sa konanie vedie. Nie je možné dovoľávať sa uplatnenia prezumpcie nevinny trestného konania v správnom konaní. Poukázal na to, že žalobca tým, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, prestal spĺňať podmienku bezúhonnosti, ktorú v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. musí spĺňať po celý čas trvania služobného pomeru. Zdôraznil, že žalobca bol právoplatným rozsudkom odsúdený za úmyselný trestný čin počas trvania služobného pomeru. Už táto skutočnosť znamená, že žalobca nespĺňa podmienku bezúhonnosti, lebo v určitom štádiu trvania služobného pomeru sa nemohlo na žalobcu hľadiť ako na osobu, ktorá nebola odsúdená. Zaplatenie peňažného trestu s účinkami zahľadania odsúdenia však nemožno považovať za skutočnosť, ktorá podmienku bezúhonnosti policajta nahrádza.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, na odvolacom pojednávaní nariadenom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa § 92 ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) ak ide o odsúdenie na tresty uvedené v § 32 písm. b/ až k/ (t. j. medzi inými i peňažný trest) k zahladeniu dochádza ich vykonaním.

Podľa § 93 ods. 1 TZ ak bolo odsúdenie zahladené, hľadí sa na páchatel'a, ako keby nebol odsúdený.

Podľa názoru odvolacieho súdu právna fikcia vyjadrená v § 93 ods. 1 TZ, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, znamená v podstate zánik skutočnosti odsúdenia, v dôsledku čoho na toto právoplatné odsúdenie nebude možné prihliadať v neskoršom konaní pre iný trestný čin. Táto fikcia však neznamená aj zánik skutočnosti, že páchatel' spáchal trestný čin, lebo nepôsobí tak, že „likviduje“ samotný fakt spáchania činu.

V prejednávacom prípade je nesporné, že žalobca bol právoplatným rozsudkom odsúdený za úmyselný trestný čin počas trvania služobného pomeru, a preto aj podľa názoru odvolacieho súdu bola splnená zákonná podmienka ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z. z. na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Správne preto rozhodol krajský súd, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol považujúc preskúmané rozhodnutie žalovaného za zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je vecne správny, a preto ho podľa § 219 OSP a s poukazom na § 250ja ods. 4 veta druhá OSP potvrdil.

Konanie voči žalovaným 2. a 3. zastavil, nakoľko podľa ustanovenia § 250 ods. 4 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, t. j. v prejednávacom prípade M..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP a s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko úspešný žalovaný náhradu trov neuplatnil a žalobca nemal v odvolacom konaní úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 6. augusta 2008

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

